

ה"ה בתרי עשר באותו נביא נמי שרי, ורק מנביא לנביא הוא דאסרינן בתרי עשר למפרע, וזריטצ"א הביא ש"מ כן וחלק עליהם אלא ד"ז בכל הנביאים הוא, וכן דעת הר"ן במגילה וכן מפורש בחידושו, ולפי הגירסא כאן דהא דאין מדלגין מנביא לנביא הוא סיפא דברייתא דמדלגין בנביא בשני ענינים, מתפרש בפשוטו דהא דובלצד שלא ידלג מסוף הספר לתחלתו, קאי ארישא דמדלגין בנביא, אבל במגילה גרסינן תניא אידך, ומ"מ אפשר לפרש דהוא דין כללי ונשנה דילוג של תרי עשר, וכ"מ לשון התו' ד"ה ובלצד אלא מסוף הספר לזד תחלתו כלל כלל לא, ומיהו מנהגו בהפטרות משפטים [שהיא כמ"ש באבודרהם ולא כמ"ש הרמב"ם] לדלג למפרע, וזה כדעת הי"מ שהביא הריטצ"א וכדעת הכ"מ והפר"ח, וכמ"ש הרש"ש.

שם רהצ"י אמר משום פגמו של ראשון, וזוה לא מהני לומר יותר ממה שקראתי וכו', דסוף סוף כשמניח הספר שקורא בו ונוטל אחר נפגם הראשון.

שם משום ברכה שא"ל, משמע דלא מהני מה שיכוין בתחלה, [ועיין מש"כ בה' תפילין ס"ג סק"ב].

שם כדי להראות חזותו לרבים, משמע שהוא דבר נכון, ואפשר דדוקא בפרש תורה דספר תורה נאה הוא כבוד התורה, ומוסיף רצון ללומדים, אבל מי שיש לו תפילין נאים או ציצית נאים אין ענין להראות חזותו לרבים, וזימנין דהנענע לכת עדיף.

ע"א א' אר"ח גמירי חמש טבילות כו', נתבאר לעיל ל"ב א'.

ע"א ב' מאי משמע דהאי שש כיחנא הוא, שש וזד אינס שס עטס לפשתן, [דפשתן מתרגמינן כיחנא, ושש וזד מתרגמינן בוצ], אלא הס תואר לסוג מיוחד של אריגה וחשיבות, אלא שבתורה הכונה תמיד בנעשו מפשתן, [וכשם דכל תכלת שבתורה הכונה בנעשה מצמר כדאמרינן ביצמות ה', אף דתכלת אינו אלא שס לבצע], והיינו דילפינן מיחזקאל ומסקינן דגמרא גמיר לה, וכן בוצ בארמית הוא כנגד שש וזד שבשון הקדש, גם כן על בגדים חשובים בצורתן ואריגתן ושזירתן, ובנעשו מפשתן, וכן חבלי בוצ ותכריך בוצ וכיו"ב, והיינו דפרכינן מאי משמע דשש הוא דוקא בעשוי מפשתן.

די"ל דכיון דאינו אלא איסורא דרצון משום שמא תכרך נימא, לא חששו זזה דילמא מיגנדר, ולא דמי לאיסור מעילה או כבוד התפילין, ובכבוד התפילין כל שיש לחוש דמיגנדר כבר נפגם כבודו בעצם ההנחה במקום כזה, ולמאי דדחי באותן שאין בהן כלאים ולעולם תחת ראשיהן, נמי נראה דהאבנטי מונח כנגד ראשיהן. (תמיד כ"ז א').

שם האי נמטא גמרא כו', נתבאר בכלאים ס"ד סק"ח ט' י'.

שם בגדי כהונה היוצא בהן למדינה אסור, לשון זה אומר דרשני, דהכי הול"ל אסור לזאת בהן למדינה, ואפשר שזה לרמוז דכשמתכוין לזאת למדינה חייב לפשטן אף בעודו במקדש, והיינו דקתני היוצא בהן למדינה אסור דאף היציאה בעודו במקדש היא באיסור.

שם אמר אביי כולה משום כבודו דכהן גדול הוא, כלומר דאף אי חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב, היינו כשהדבר מזדמן, אבל בכאן הרי תיקנו לכתחלה כסדר הזה, ותקנה זו אינה אלא לכבודו של כהן גדול ולא כדי לחלוק כבוד לתלמיד, דכל זה כבודו של הכהן גדול הוא.

ס"ט ב' כדאר"ח בעזרת נשים כו', הא דר"ח נשנה אברייתא דמייטין, וברייתא זו שנויה בתוספתא בפרשת המלך, והיינו דאמרינן כדאמר ר"ח בפרשת המלך ה"נ בקריאה דכהן גדול, והא דבסוטה מ"א ב' נמי אמרינן כדאמר ר"ח הוא משום דר"ח אמר למילתיה אברייתא ולא אמתניתין, והא דאמרה אברייתא ולא אמרה אמתניתין הוא משום דבברייתא משמע קלח טפי דבעזרת ישראל קאמר מדפליג ראצ"י וקאמר בהר הבית, ומשמע קלח דת"ק בעי קדושת עזרה.

שם ראצ"י אומר בהר הבית שנאמר ויקרא בו לפני הרחוב כו', אע"ג דהתם לאו קריאת המלך היא וגם היה בר"ה, מ"מ מסתבר ליה דעשו כדרך שהיו עושין בהקהל.

ע' א' ובלצד שלא ידלג מסוף הספר לתחלתו, יעויין בכ"מ פ"ב מהלכות תפלה הי"ג שכתב וז"ל אבל בנביא עצמו אפילו מסוף הנביא לתחלתו נמי דלא גרע משאר נביאים, נראה דפשיטא ליה ז"ל דרק אחרי עשר קאי הא דלא ידלג מסופו לתחלתו, ולזה כתב דכי היכי דבשאר נביאים שרי